

BIG BANG

Da Claes Bang vokste opp med sin fraskilte far og gikk på ti ulike skoler, fant han noe han var skikkelig flink til. I fjor slo han igjennom med et smell.

tekst CAMILLA ALFTHAN foto LIS KASPER BANG

Det var i storfilmen «The Square» at Claes Bang fikk sitt internasjonale gjennombrudd som en småforvirret museums-kurator som plutselig blir viklet inn i en rekke groteske hendelser. Filmen var regissert av svenske Ruben Östlund, og da den i fjor vant Gullpalmen i Cannes, ble det også hans inngangsbillett til den store verdensscenen.

– Alle ser vinnerfilmen i Cannes, og når jeg fyller hele filmen, er det mange som har fått mulighet til å glo litt på meg. Jeg tror at alle mannlige skuespillere mellom 35 og 50 ville ha vært villig til å slå i hjel hele familien sin for å få rollen. Det var en vanvittig privilegert oppgave, sier den 51 år gamle skuespilleren på telefon fra London.

Han er nettopp blitt ferdig med dagens innspilling av «Lyrebird», et historisk drama der han spiller en nederlander som forfalsker kunst og som svindler formuer fra nazistene som tror at de kjøper ekte malerier av Johannes

CLAES BANG (51)

Skuespiller

Gift med Lis Kasper Bang, som er makeupartist og mor til to voksne barn på 20 og 31.

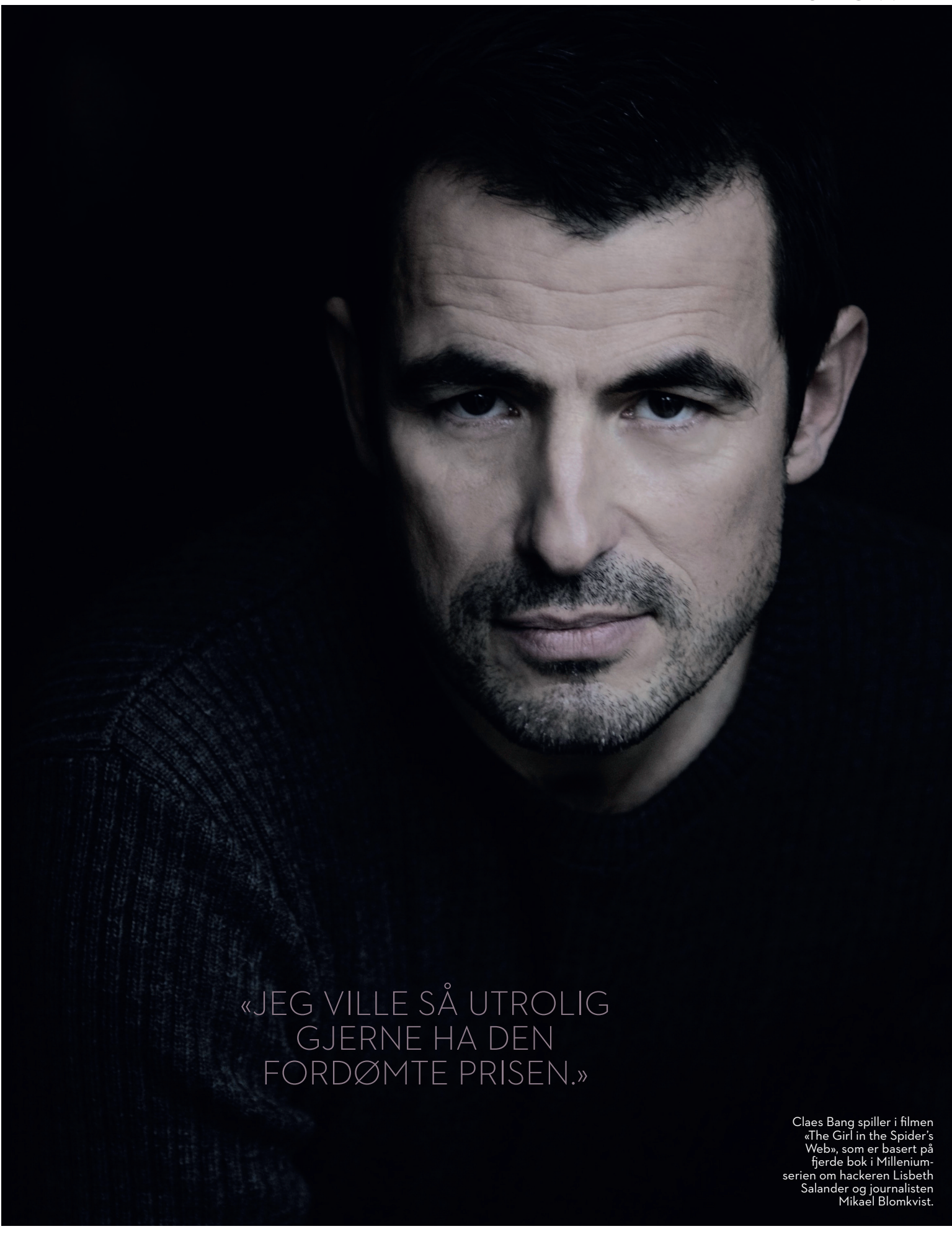
Ble for alvor kjent utenfor Danmark med sin hovedrolle i filmen «The Square», som vant Gullpalmen som beste film under fjorårets Cannes-festival.

Aktuell med filmen «The Girl in the Spider's Web», som har premiere i Norge 26. oktober.

Vermeer. I en annen thriller er Claes Bang kunstanmelder og spiller mot Hollywood-stjernen Christopher Walken, og i actiondramaet «The Girl of the Spider's Web», som er en del av «Millenium»-serien, ble han tildelt rollen som skurk.

Kalenderen er full, og han aner ikke om det er søndag eller hverdag. Bare at han aldri noensinne har hatt det så travelt som nå eller hatt så mange spennende prosjekter på skrivebordet.

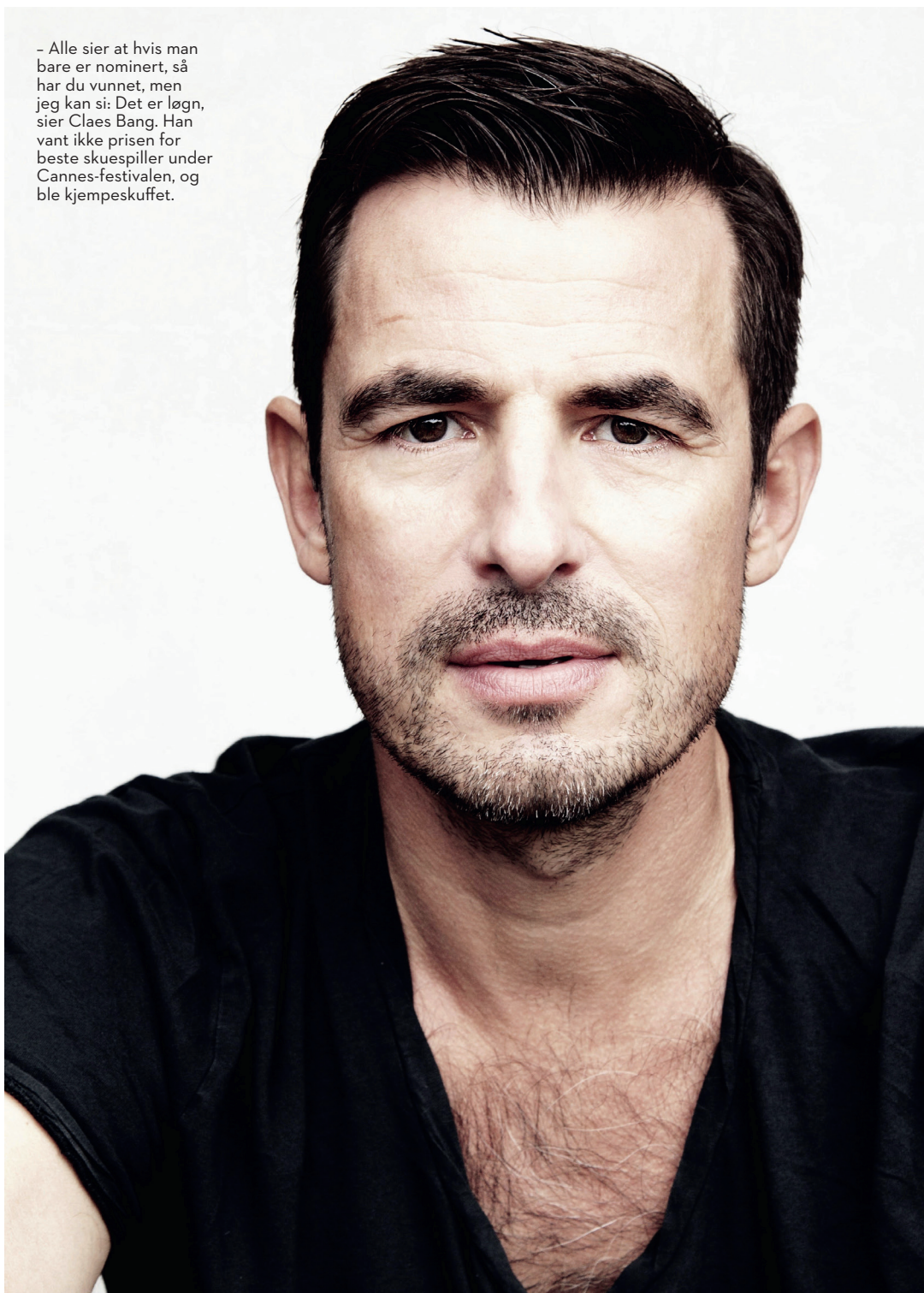
– Tingene har bare skjedd som de har skjedd. **Mens vi filmet «The Square», gjorde jeg jobben min, og jeg forventet ingenting.** Ruben har en spesiell måte å filme på, med enormt mange og lange takninger, og han legger mye ansvar på skuespillerne, så man får lov til å breie seg ut og jobbe igjennom materialet. Sånn sett var filmen en Rolls-Royce, for betingelsene for å utfolde seg var helt fantastiske, sier Claes, og forteller at de kunne ta opptil 80 takninger per scene.

«JEG VILLE SÅ UTROLIG
GJERNE HA DEN
FORDØMTE PRISEN.»

Claes Bang spiller i filmen
«The Girl in the Spider's
Web», som er basert på
fjerde bok i Millenium-
serien om hackeren Lisbeth
Salander og journalisten
Mikael Blomkvist.

– Alle sier at hvis man bare er nominert, så har du vunnet, men jeg kan si: Det er løgn, sier Claes Bang. Han vant ikke prisen for beste skuespiller under Cannes-festivalen, og ble kjempeskuffet.

«JEG HAR BRA SPRÅKØRE, MEN KANSKJE IKKE LIKE BRA SOM MERYL STREEP.»

Da filmen skulle dubbles til tysk, var det også Claes som sto for snakkingen. Språket lærte han som barn hjemme i Danmark den gang man kunne se tysk tv hvis man bodde øst i landet, slik han gjorde. Han er også god i engelsk siden han var på språkopphold i England da han gikk på grunnskolen. Og nå har han kastet seg over svensk.

– **Jeg innbiller meg at jeg er litt av en språknerd**, så jeg synes det er gøy. Svensklæreren er fornøyd med meg, og jeg

synes selv at jeg snakker rimelig bra stockholmsk. Men da jeg snakket med Ruben, ba han meg holde opp. Han syntes jeg hørt ut som en som er døv. Jeg har bra språkøre, men kanskje ikke like bra som Meryl Streep, sier han, og ler.

Selv om han først nå for alvor har rykket opp i den internasjonale ligaen, er han stolt av de mange filmene og teaterstykkene som han har spilt i de 22 foregående årene. Ja, det irriterer ham sågar når journalister synes at det er

ergerlig at han ikke slo igjennom før. Et av stykkene som blir satt opp igjen nå, er «Byen», der Claes spiller en mann hvis liv går i oppløsning da han får sparken.

– Hvis man er glad i jobben sin, tåler man å jobbe hardt.

Og jeg prøver å få tid til alt, siden det er umulig å vite hvordan fremtiden blir. Du er «this week's flavour» og er spennende, og neste uke er det en annen. Akkurat nå prøver jeg bare å være glad for at jeg har medvind, så jeg utnytter øyeblikket, sier han.

Som trofast ektemann gjør han sitt beste for å kombinere karrieren med kjærligheten. Lis heter kona hans. Hun er makeupartist, og Claes møtte henne på jobb uten å tro at han overhodet hadde den minste sjanse. Det var hun som fridde, og paret ble gift for åtte år siden på en kanaltur i København, der gjestene fikk champagne og kirkeministeren sto for selve vielsen. I dag er de hverandres beste støtte, og de har slått rot i det klassiske København-strøket Frederiksberg. Begge har travle karrierer, og når de ses, skjer det ofte under filminnspillinger.

Da bølgen gikk høyt med «The Square» og han plutselig hadde noen fridager, hoppet Claes på et fly til Norge, der Lis jobbet på en film.

– Det kunne ha vært hvor som helst. Jeg ville bare være der hun var. Jeg vil ikke bare avbryte en innspilling og si at nå gidder jeg ikke å være her mer. Men det gjorde godt å komme seg litt vekk, for jeg var sur og lei.

Da vi skiltes, Ruben og jeg, sa han etterpå at den klemmen jeg hadde gitt ham, var den kaldeste han noensinne hadde fått.

Bak det vennlige vesenet gemmer det seg et hett temperament som kan slå ut i lys lue. Som da Ruben Östlund nettopp hadde vunnet Gullpalmen i Cannes, og Claes forlot festen i raseri for å unngå å gjøre noe dumt. Han hadde selv blitt nominert til beste skuespiller, men prisen gikk til Joaquín Cortez. Forbigåelsen svir fortsatt. Når han forteller om det, dirrer stemmen med harme.

– Jeg ville så utrolig gjerne ha den fordømte prisen, og jeg ble ufattelig skuffet da det ikke lyktes. Det er jo ikke atomfysikk. Hvis man er nær, kan man bare bli skuffet hvis man ikke får den. Det eneste jeg hører nå, er folk som sier: «Så fint at det endelig er en som er ærlig og sier det som det er.»

Vi ble også nominert til en Oscar. **Det var en gigantisk skuffelse å reise helt til Los Angeles og bruke tre dager på masse presse, og se det mest kjedelige showet jeg noensinne har sett, og så ikke komme hjem med noe som helst.** Alle sier at hvis man bare er nominert, så har du vunnet, men jeg kan si: Det er løgn. Det har du ikke. Det er sikkert en stor ære, men det er ikke det samme som å vinne.

Som lidenskapelig perfektionist er anerkjennelsen viktig. For Claes begynte det hele på videregående da han spilte i et band og briljerte på skolens oppsetning av musikalen «Hair». Det meste av tiden bodde han sammen med sin fraskilte far, og han rakk å gå på ti ulike skoler. Men han hadde funnet noe han var flink til – sang, musikk og skuespill.

Etter noen år med forskjellige småjobber søkte han seg inn på den sagnomsuste teaterskolen i København og kom igjennom nåløyet. **Men støtten fra omgivelsene var ikke**

slik han hadde håpet. Faren hans forlot avgangsstykket før det var ferdig. Mer salt i såret fikk han da anmeldelsene til hans aller første film var elendige. Claes Bang var feil mann til rollen, mente man.

I dag ligger slike skuffelser langt tilbake i tid. Claes er blitt en kameleon som kan tilpasse seg enhver situasjon, om det så er på engelsk, dansk eller tysk.

Av og til er det mer businessaktig, der man bare filmer det man skal, og så går hjem igjen. Med «Lyrebird» er han tett på regissøren, og de snakker på telefon om hva de skal gjøre i morgen og hvilke ideer han har.

– Med film blir det litt løsrevet og fragmentert. Man kan starte med slutten, og så filmer man to minutter fra begynnelsen. Det der med å fortelle en hel historie fra starten har man kun i teateret, og det synes jeg er tiltrekkende. Derfor håper jeg at jeg kan fortsette å blande disse sjangrene, for jeg er laget av teatret og kommer derfra.

Jeg er begeistret for David Lynch, og har alltid hatt lyst til å jobbe med ham. Men jeg har ingen drømmerolle. Jeg leser det som lander på skrivebordet og hopper ut i det hvis det er

en interessant historie og interessante mennesker. Det er dét som driver det hele, sier Claes, som har gjort det til en dyd alltid å prestere sitt aller beste uansett.

– Det er vanvittig dyrt å lage en film. Og du kan være sikker på at alle som går inn i det, håper at det blir det neste åttende vidunder. Alle går inn i det med alt hva de eier og har av hjerteblod og de beste krefter. Men

man må bare innse at det er ufattelig vanskelig.

Det er jo ikke mange filmer som blir mesterverk. **Mange filmer blir helt på det jevne. Men det er ikke noen som begynner med å tenke: «Ja, vi satser på det jevne.»** Du sikter jo etter stjernene, for pokker, å lage den kule filmen som kan røre mennesker, og så lykkes det jo bare ikke alltid.

Med berømmelsen følger oppmerksomheten fra pressen. Bare i Cannes ble det 40 intervjuer om dagen. Foreløpig tar han det hele med et smil.

– Det er svært hyggelig, siden jeg ikke har gjort det så mye før, og det var ekstremt mye å snakke om i «The Square». Men noen ganger presterer jeg å si noe vrøvl og rote meg inn i et hjørne, så hvis jeg ikke får lese igjennom sitatene mine, er jeg nødt til å sensurere meg selv. Da blir det heller litt sparsomt med anekdoter, for at jeg ikke skal risikere å bli framstilt som en totalt idiot. Jeg vet jo ikke hvordan de skriver, sier han.

Han har ennå ikke utviklet det panseret som mange stjerner gemmer seg bak. Og han er fortsatt i stand til å bli nedfor hvis det kommer en negativ anmeldelse, forteller han.

– Jeg vet ikke om man bare kan la være å lese dem. Jeg vet heller ikke om det er dritten som gjør en til en bedre skuespiller, det er vanskelig å svare på, filosoferer han.

Foreløpig har han én enkelt filmpris hjemme, som står ved siden av den hans kone har fått for beste makeup. Nemlig det Europeiske Filmakademis statuett, som betegnes på Europas svar på Oscar, og som han fikk for rollen som Christian i «The Square». Mye tyder på at den snart kan få selskap.

«NÅ PRØVER
JEG BARE
Å VÆRE GLAD
FOR AT JEG
HAR MEDVIND.»